

Gyakorlati rész.

Borjuk takarmányozása. Az állattenyésztésből csak akkor van haszon, ha a növendék állatot jól tartjuk, mert szűk takarmányozás mellett, későbbi bőséges táplálás daczára sem lesz az állat jó takarmányértékesítő. A borjuknál minden petyhüdt szervezetet és u. n. szalmahasat előidéző takarmányt mellőzünk! A tenyésztésre nevelt borju 4—6 hetes korában csak jó réti szénát és zuzott zabot kapjon; 3 hónapos korában kevés apróra vágott répa, törek és jó széna mellett 0·5—1·5 klg. zab is adható a borjuknak, kevés lenmag-pogácsával keverve. A takarmánycsontliszt, valamint az iszapolt kréta adagolása mindenütt jónak bizonyult. A növendékállatokat sózni szintén nagyon czélszerű.

Az elődielek által előidézett sömör majdnem minden esetben tömegesen lép fel, ellepve az egész állatállományt. E betegséget könnyen felismerhetjük arról, hogy föllépése alkalmával a bőrön kisebb-nagyobb kiütések képződnek, melyek későbbben leszáradnak s róluk a szőr elpusztulván, a sömör helyén a bőr meghámlik. A sömör a testet mindenütt ellepheti s könnyen terjed egy állatról a másikra. A betegség tulajdonképen semmi egyéb mint az ótvar. Gyógyítására 1:300 oldatban a korozivum a legajánlatosabb. Ezzel az oldattal az állat megtámadt testrészeit teljes felgyógyulásig mindennap egyszer bekenjük vagy beecseteljük, jól vigyázva arra, hogy egészséges testrészeket meg ne érintsünk, mert különben könnyen inficziálhatnánk olyan helyeket és állatokat is, melyek azelőtt egészségesek voltak. Jódtinktúrát szintén kitűnő sikerrel lehet az ótvar ellen használni. A gyógyulásnak jelét akkor vehetjük észre, ha az ellepett helyeken finom sűrű szőrt látunk nőni. Hasonló esetben az istálló dezinficziálása és a beteg állatok elkülönítése elkerülhetetlenül szükséges, ha a betegség megszüntetésére gyorsítólág akarunk hatni.

A sertésorbáncz elterjedésénél azt tapasztalták, hogy olyan helyeken, a hol a sertés vakolt, vagy vert falból készült istállókban van elzárva: sokkal hamarabb terjed a betegség, mint ha azok deszka szállásokban vagy nyílt helyen vannak elhelyezve. Ha valahol sertésorbáncz jelentkeznék, ne mulasztssa el a birtokos sertéseinek ivóvizét gyakran változtatva, közé glaubersót, salétromot és szódát keverni.

A tuberkulin hatása kövér és sovány állatoknál. Dr. Lothar krefeldi tapasztalatai különös felfedezésre vezettek a tuberkulin használatát illetőleg. Több esetben megtörtént ugyanis, hogy 0·35 gr. tuberkulin befecskendezése után a kövér állatok, daczára annak, hogy nem voltak betegek, ép oly tüneteket mutattak fel, mint a beteg sovány állatok. A test hőmérséklete hasonló esetekben felszökött, az ütér gyorsabban vert, a lélegzés gyorsabb lett, szóval minden jel arra mutatott, hogy az állat beteg. Lothar tapasztalatai folytán kijelenti, hogy a kövér állatoknál a tuberkulin a betegség diagnózisának megállapítására nem alkalmas.